

що надається Україною іншим державам.

Інші центральні та місцеві органи виконавчої влади, які забезпечують організацію національних експозицій на міжнародних, національних виставках і ярмарках, що проводяться на підставі відповідних рішень з частковим фінансуванням витрат за рахунок коштів з державного бюджету, сприяють суб'єктам господарювання у проведенні міжнародних, національних, міжрегіональних та регіональних (місцевих) виставок і ярмарків, що проводяться за рахунок їх власних коштів; подають Мінекономіки звіти про результати проведення виставок і ярмарків з частковим фінансуванням витрат за рахунок коштів з державного та місцевих бюджетів [4].

Участь громадськості у виставковій діяльності забезпечується через Виставкову федерацію України ВФУ та інші організації, які представляють інтереси своїх членів. З причини відсутності впродовж багатьох років ясної державної політики виставкової діяльності в Україні, ВФУ узяла на себе ініціативу і відповідальність за важливі для галузі рішення і бере участь у підготовці проектів нормативно-правових актів з питань розвитку виставкової діяльності.

ВИСНОВКИ

Таким чином, на підставі отриманих результатів аналізу Європа за історичними, геополітичними, економічними та іншими причинами продовжує бути метрополією торгових виставок, що, проте, не знижує значення виставкової діяльності США, Азії і країн Персидської затоки.

У кожній країні склався свій особливий підхід до організації виставкової діяльності, але незмінним залишається одне: сфера виставок в Європі знаходиться під контролем держави. Ступінь цього контролю найбільш високий в Німеччині, Італії, Франції, Іспанії. У Німеччині дозвіл на проведення виставки дають власті земель. Землі і міста часто володіють значним пакетом акцій виставкових комплексів. Наприклад, власті Дюссельдорфа, будучи власниками виставкового комплексу, беруть активну участь в його розвитку. Все це абсолютно закономірно, тому що місто отримує великі доходи від проведення крупних виставок.

У Італії центральні власті контролюють, перш за все, три виставкові центри: у Мілані, Вероні і Барі. Керівників виставкових центрів призначає держава, але самі організації працюють по законах ринку. Місцеві виставкові центри знаходяться під контролем місцевої адміністрації. Власті дають дозвіл на проведення виставки, враховуючи тематику і

терміни проведення. Вважається неприпустимою пряма конкуренція між виставковими центрами однієї області. В той же час Німеччина в рамках КЕС робить процедуру опротестування рамкового закону Італії № 7 від 11 січня 2003 року, вважаючи, що основні положення його порушують принципи вільного руху товарів капіталів і послуг, тобто принципи, закладені в Римському договорі.

Франція є країною з традиціями проведення виставкових заходів, але, на протигаву Німеччині і Італії, прийнята у Франції централізована система державного контролю перешкодила розвитку великої кількості виставкових комплексів в інших містах, зокрема Парижа.

Відмінність між ринками, законодавством і рівнем професіоналізму країн азійського регіону дуже помітно. Якщо в одних країнах вже стала реальністю розробка стандартів для виставкових заходів, то в інших тільки робляться перші спроби в створенні законодавства в області захисту інтелектуальної власності.

Підсумовуючи аналіз існування та розвитку виставкової діяльності в світі, відзначимо, що особливо цінним для України є досвід накопичений іншими країнами, оскільки він ґрунтується на прогресивному мисленні і розумінні практики виставкової діяльності.

Сьогодні виставкова індустрія України знаходиться на етапі усвідомлення свого місця в економічних процесах, відокремлення себе як галузі та лобіювання своїх специфічних потреб, зрозуміння своєї природи та структури, ще не знайшла свого постійного і гідного місця в нових умовах господарювання. На сьогоднішній день існує ряд проблем, які гальмують розвиток виставкової діяльності в Україні, але руху вперед не буде до того часу, поки концепції розвитку виставкової галузі створюються поза контекстом інших документів з економічної і промислової політики країни. Поки не буде по гідності оцінений той внесок, який виставки можуть внести до народного господарства і розвитку галузей, міжнародної співпраці і позиціонування України на світовій арені. Поки не прийде розуміння того, що роль держави — в розробці власного державного, національного бачення виставкової галузі, причому бачення об'ємного не з погляду тимчасового політичного інтересу або інтересу виробництва окремого підприємства, а бачення цивілізованої і прогресивної держави.

Для України економічна інтеграція в європейській економічній простір є пріоритетним географічним напрямом і практичним засобом входження у світове господарство, тому питання Європейського вибо-

ру України не є дискусійним, а розглядається здебільшого з погляду термінів, можливостей та умов вирішення. Україна виявила політичну волю стосовно входження до Європейського Союзу, розпочато масштабне забезпечення трансформації законодавчої, економічної, соціальної та культурної сфер суспільної життєдіяльності згідно з вимірами і вимогами, які ставляться європейським співтовариством.

Таким чином, основним завданням держави щодо виставкової діяльності в Україні є необхідність усвідомлення того факту, що виставки — не є приватною справою їх організаторів, а найважливіший елемент промислової політики держави, який приносить казні чималий прибуток, є маркетинговим інструментом і засобом дії на масову свідомість. Вітчизняна виставкова діяльність зараз, як ніколи, у момент свого становлення і розвитку на новому рівні потребує уваги з боку держави і об'єднання зусиль як суб'єктів виставкової справи, так і наукових дослідників.

Література:

1. Александрова Н.В., Филоненко И.К. Выставочный менеджмент: стратегии управления и маркетинговые коммуникации. — М.: РИА ПРО-ЭКСПО, 2006. — 383 с.
2. Гусев Э.Б., Прокудин В.А., Салашенко А.Г. Выставочная деятельность в России и за рубежом: Учебно-методическое пособие. — М.: Дашков и К, 2004. — 516 с.
3. Итоги развития выставочной деятельности в Украине в 2006 году // Материалы сайта Выставочной Федерации Украины. — <http://www.expo.org.ua/ua/stats.php>.
4. Нормативні акти України / <http://www.nau.com.ua>
5. Зовнішня економічна діяльність підприємств. І.В. Багрова, Н.І. Редіна, В.Є. Власюк, О.О. Гетьман / За ред. д. екон. наук, проф. І.В. Багрової: Підручник для вузів. Київ: Центр навчальної літератури, 2004, 580 с.
6. Падашуля А.И. Ханин И.Г. Управление международной выставочной деятельностью: Учебное пособие. — Днепропетровск, Изд. "Свидлер", 2007 — 410 с.
7. Пекарь В. Европейская выставочная индустрия: Материалы 74 конгресса UFI, 2006.
8. Трофимов С.Н. Выставочная деятельность и ее регулирование. — СПб.: "Невский фонд", 2000. — 126 с.
9. Филоненко И.К. Удача Экспо. — № 11—12 ноябрь-декабрь. 2003.
10. Сайт Усесвітньої асоціації виставкової індустрії (UFI), — www.ufi.org.
11. Сайт Комітету німецької економіки по виставкам (AUMA), — www.auma.de.

МОТИВАЦІЙНА ОСНОВА УПРАВЛІННЯ В КРЕДИТНО- МОДУЛЬНІЙ СИСТЕМІ НАВЧАННЯ

В. І. Шилова,
кк. держ. упр., ЕІДМУ ГУ "ЗІДМУ"

Управління — це процес планування, організації, мотивації і контролю, який мобілізує певну групу людей на досягнення певних цілей у заданому виді діяльності.

Плануванням на основі встановлення вихідного стану об'єкта управління визначаються цілі і завдання його розвитку, складається програма дій. За допомогою планування керівник досягає зміст майбутньої діяльності, складає план, прогнозує її кінцеві результати.

Управлінський цикл закінчується контролем, за допомогою якого перевіряється стан поставлених завдань, досягнення проміжних і кінцевих результатів, створюється можливість корекції заданого курсу.

Мотивація — процес стимулювання студентів до навчально-пізнавальної діяльності, яка спрямована на досягнення визначених цілей і завдань.

The management is known to be a process of planning, organization, motivation and control, which mobilizes the definite group of people to achieve the definite aims in a set kind of activity.

The aims and tasks of the development of the managing object are determined by means of planning on the basis of establishing the outlet state of object.

The managing cycle is completed with control, with the help of which the state of raised problems is checked, the achieving of intermediate and outlet gains is also checked and the possibility of correcting the set course is made.

Motivation is a process of stimulating of students to educational and cognitive activity, which is aimed to achieve the set aims and tasks.

ВСТУП

Основою мотивації навчання студентів є їхні різноманітні потреби та інтереси, врахування і задоволення яких суттєво поліпшує не лише якісні показники у навчанні і розвитку, а й полегшує процес управління всіма компонентами навчально-пізнавальної діяльності суб'єктів навчання, оскільки задіюються самоорганізуючі фактори, які дають змогу викладачеві перевести навчання у площину гуманної педагогіки. Співвідношення між використанням елементів авторитарної чи гуманної педагогіки власне й залежить від можливостей і вміння викладача задіяти якомога більше мотиваційних компонентів на всіх етапах засвоєння знань. Одними повчаннями неможливо нав'язати певну філософію знань, до неї треба підійти через інтереси, внутрішні пробудження і тих, хто вчиться, і тих, хто навчає. Добре коли пізнавальні мотиви підсилюються суспільними, тобто в процесі державотворення роблять ставку на інтелектуальні сили нації, відповідним чином винагороджують їхній внесок у суспільно-економічний розвиток країни. Тоді у державі формується відповідне інтелектуальне поле, адекватна

йому суспільна думка, які постійно живлять пізнавальні мотиви, мобілізують і підсилюють їх.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

— визначити мотиваційну основу управління набуттям знань;

— дослідити найважливіші елементи управлінського контролю за набуттям знань;

— виявити негативні та позитивні чинники контролю в кредитно-модульній системі.

РЕЗУЛЬТАТИ

На жаль, нинішній суспільно-економічний стан нашої країни, болісні процеси перехідного періоду державотворення не тільки не стимулюють росту інтелектуального фонду держави, а й виконують протилежну функцію.

На нинішньому етапі розвитку країни в ієрархії мотивів домінуючу роль відіграватимуть пізнавально-інтелектуальні та професійні. Щоб повніше задіяти пізнавально-інтелектуальні мотиви, потрібно по-перше, використовувати всі цікаві елементи знань з даного предмета, по-друге, вміло моделювати проблемні ситуації,

втягувати студентів в активну пошукову діяльність, задіюючи всі компоненти психічного розвитку, по-третє, важливою складовою побудження студентів до навчання виступає повномасштабна реалізація всіх етапів управлінського циклу у засвоєнні знань, серед яких вагомий внесок у мобілізацію внутрішніх мотиваційних сил приносять оцінювальні дії викладача. Оцінювання — це багатогранний психолого-педагогічний процес, який у дослідженого викладача є відповідним стимулом до систематизації розумової праці студента або ж при невмілому застосуванні виконує зворотню дію.

Оцінювання за модульним принципом навчання включає в себе:

— визначення і адаптацію до кожної оцінки нормативної складової навчальної дисципліни (освітніх стандартів) і проєкція їх на кожний модуль;

— донесення до студентів змісту знань, адекватних тій чи іншій оцінці;

— використання різних форм оцінювання (тести, залік, контрольна робота тощо);

— вибір системи опорних оцінок з кожної навчальної дисципліни, які відповідають його специфіці, забезпечують цілісне і об'єктивне оцінювання кожного студента і є посиленням для реалізації викладачем;

— встановлення коефіцієнта вагомості кожної з опорних оцінок і математичного механізму їхнього підсумування за кожний модуль і навчальну дисципліну загалом;

— встановлення математичних підходів до визначення рейтингового показника студента;

— коментування виставленої оцінки (зіставлення реальних знань з визначеними стандартами за змістом кожної оцінки) [1].

При дотриманні цих вимог процес оцінювання виконуватиме відповідні мотиваційні функції, спонукатиме студентів до систематичної розумової праці, спричинює саморух до пізнання, до саморозвитку і самозбагачення, самоактуалізує студентів [3].

Позитивну роль у самообілізації внутрішніх побуджень студентів до навчання виконує професійна компонента. Цілеспрямована робота навчального закладу з актуалізації професійних інтересів і побуджень готує студентів до усвідомленого вибору вибіркових навчальних дисциплін.

Разом з цим одним з фундаментальних елементів управлінського процесу є контроль, без якого не обходиться ні планування, ні створення організаційних структур, ні мотивація, бо вони є невід'ємними елементами загальної системи контролю. Кредитно-модульна навчальна система пропонує свої підходи до контролю та оцінювання знань студентів, в тому числі і тих, які актуалізуються або включаються у планове повторення.

1. Великий масив навчального матеріалу, який необхідно засвоїти перед екзаменом, оцінювання "миттєвих знань", які не доводяться до повного засвоєння студентами;

2. Недостатня заінтересованість суміжних навчальних дисциплін не дає

змоги максимально генералізувати навчальний матеріал, полегшити його запам'ятовування, а відтак і об'єктивне оцінювання.

Дослідження Романишиної Л.М. показують, що недосконалість традиційної системи опитування і контролю полягає в тому, що:

1) оцінювання знань не забезпечує достатньої об'єктивності, оскільки контроль несистематичний;

2) знання оцінюються по закінченні навчального курсу (залік, екзамен), що не сприяє свідомому засвоєнню знань;

3) не забезпечується систематичність у роботі протягом семестру; не створюються стимули творчої самостійної роботи студентів [2].

У вищій школі широко застосовування набув стандартизований контроль знань протягом усього періоду вивчення навчальних курсів, в основу якого покладено тестову методику з альтернативним вибором відповідей.

Світова історія підготовки фахівців свідчить про те, що найбільш коректним засобом виміру характеристик особистості суб'єкта учіння є тести досягнень — психодіагностичні методики вимірювання та оцінювання досягнутого рівня розвитку здібностей, умінь та знань.

Значною перевагою тестового контролю є уніфікація вимог, застосування єдиного критерію і норм оцінки, економія часу тих, хто складає іспит, і викладачів. Підготовка державних стандартів освіти передбачає як третю складову, поряд з освітньо-кваліфікаційною характеристикою і освітньо-професійною програмою підготовки фахівців, розробку засобів діагностики та тестів об'єктивного контролю рівня освітньо-професійної підготовки.

Теорія тестів пов'язана з системою соціологічних і психологічних вимірювань, із статистикою, фізіологією, математикою та іншими науками. Тести характеризуються рядом суттєвих ознак, зокрема:

— спрямованість на результат діяльності;

— формування завдань у вигляді сукупності питань;

— об'єктивність результатів тестування;

— наявність особливих характеристик: якості й обґрунтованості, надійності та валідності тощо.

Практика використання тестів на кафедрах інституту для контролю знань показала доцільність і ефективність їх застосування.

ВИСНОВКИ

Досвід запровадження кредитно-модульної системи оцінки знань забезпечує реалізацію нових підходів до організації мотивації навчання, поглиблення знань студентів. Тут головним стає процес керованого навчання, а не процес викладання. Роль викладача зводиться до керівництва самостійною роботою і підсилення контролюючої функції.

Перевага кредитно-модульної системи оцінки знань:

1. Зникає "стара хвороба", коли на семінарських заняттях викладач говорить більше, ніж студент.

2. Вирішується проблема відвідування занять без будь-яких заходів адміністративного тиску.

3. Зникає необхідність відпрацювання студентами пропущених занять (крім контрольних робіт).

4. Посилюється зацікавленість студентів у результатах своєї роботи на заняттях.

Література:

1. Поважна Л.І., Цехмістрова Г.С. Організаційно-методичне забезпечення контролю якості навчання у вищій школі освіти: Навчально-методичний посібник. — К.: 2001 — 95 с.

2. Романишина Л.М. Модульно-рейтингова система обучения, организация работы, поиски, исследование: Монография. — М.:1993. — 160 с.

3. Сікорський П.І. Кредитно-модульна технологія навчання: Навчальний посібник. — К.: 2004. — 125 с.

Новини

УРЯД ТРИМАЄ ПІД КОНТРОЛЕМ ЦІНОВУ СИТУАЦІЮ НА РИНКУ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ

У I декаді 2008 року відбулося стрімке зростання цін на лікарські засоби, встановлено факти значного підвищення відпускних оптових цін (від 10 до 40%) провідними дистрибуторами фармацевтичного ринку України та, як наслідок, підвищення цін у роздрібній аптечній мережі (в окремих випадках на 70—90 %).

При цьому, підвищення цін було здійснено на всі лікарські засоби, у тому числі і на ті, ціни на які підлягають державному регулюванню, питома вага яких у загальному обсязі складає близько 17 %.

Слід зазначити, що державне регулювання цін на лікарські засоби і виробу медичного призначення в Україні здійснюється шляхом регулювання (встановлення) Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями граничних торговельних надбавок (націнок) на лікарські засоби і виробу медичного призначення, зазначених у переліку вітчизняних та імпортованих лікарських засобів і виробів медичного призначення, ціни на які підлягають державному регулюванню на рівні не вище 35 % оптової ціни виробника.

"На позачерговому засіданні Уряду 17 жовтня 2008 року, — поінформував Міністр економіки України Богдан Данилишин, — було прийняте рішення щодо розмежування рівня торговельної

надбавки: на оптові ціни до 10 % і у роздрібній мережі до 25 %, а також запровадження державного регулювання на 70 % основних лікарських засобів".

З метою забезпечення взаємодії Держжінспекції, Міністерства охорони здоров'я, Державної податкової адміністрації, Міністерства внутрішніх справ щодо недопущення необґрунтованого зростання цін на ринку лікарських засобів при здійсненні у межах своєї компетенції контролю за додержанням вимог законодавства, створені спільні робочі групи з вивчення ситуації щодо різкого збільшення цін на лікарські засоби та в рамках їхньої роботи організуються перевірки дотримання суб'єктами господарювання, що здійснюють діяльність з оптової та роздрібної торгівлі лікарськими засобами, порядку формування, встановлення та застосування цін на лікарські засоби.

"В ході подальших перевірок передбачається, зокрема, дослідити ланцюг просування ліків та інших медичних товарів від виробника (постачальника) до кінцевого пункту реалізації (споживача), встановивши рівень збільшення ціни на кожній ланці ланцюга", — підкреслив Богдан Данилишин.

Міністр економіки України Богдан Данилишин висловив переконання, що спільними зусиллями цінова ситуація на ринку лікарських засобів буде стабілізована.

Прес-служба Мінекономіки

ЗРОБЛЕНО ВАЖЛИВИЙ КРОК ДО ВИРІШЕННЯ ЖИТЛОВОЇ ПРОБЛЕМИ В УКРАЇНІ

Уряд схвалив розроблену Мінрегіонбудом Концепцію Державної соціально-економічної програми забезпечення громадян житлом на 2009—2016 роки. Відповідне розпорядження урядовці підтримали на засіданні 22 жовтня 2008 року.

Концепцією передбачено формування єдиних принципів забезпечення житлом громадян, поступове припинення практики надання безоплатного житла та перехід до державної підтримки забезпечення населення житлом шляхом спільної участі громадян і держави

у фінансуванні будівництва (придбання) житла та створення умов для будівництва такого житла під контролем держави, без додаткових навантажень.

Також, Концепцією передбачається, що під час розроблення відповідної Програми, буде здійснено ретельний аналіз забезпечення житлом всіх категорій населення, що мають право на його отримання за рахунок бюджетних коштів, з метою застосування єдиних підходів до вирішення їх житлової проблеми.

Прес-служба Мінрегіонбуду